

en hel Række Enkeltheder, som det kunde være fristende at komme ind paa.

Det, der imidlertid bevirker, at jeg maa ønske Lovforslaget henvist til nærmere Prøvelse i et Udvalg, er Reglerne i Lovforslagets Kapitel II og III. Lovforslagets § 6 fastsætter, at Faderen er født Værge for mindreaarigt Ægtebarn. Det er efter min Opfattelse en Ubillighed, en Uretfærdighed, der her begaas overfor Moderen. Det er fuldkommen rigtigt, som det er udtalt her af det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, at er der noget Omraade, hvor det er rimeligt at stille Mand og Kvinde lige, turde det dog være med Hensyn til Raadigheden over og Forsorgen for Børnene. Det forekommer mig heller ikke, at der for saaledes at gøre Faderen til født Værge for Ægtebarnet er anført noget sagligt Argument, som er absolut overbevisende. Hvis vi gennemfører en saadan Bestemmelse og samtidig erindrer, at ifølge Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller, som den højtærede Justitsminister jo ikke vil have revideret sammen med den øvrige Ægteskabsret, har Faderen Raadighed over Fællesboet, ogsaa den Del af Fællesformuen, der skyldes Hustruens Arv eller hvad Hustru i øvrigt indbringer i Ægteskabet, bortset fra Selverhverv, og naar vi tillige erindrer, at ifølge Lovforslagets § 46, der efter Henstilling fra Landstinget er overført til det Lovforslag om Rettens Pleje, der nu er til Behandling i dette Ting, kan alene Faderen optræde som Procesrepræsentant, altsaa alene gøre Barnets Rettigheder gældende under Proces, saa har vi derigennem et Udtryk for, at det i Virkeligheden vil være Faderen, der faar den overvejende Indflydelse. Den Ligeret, der indrømmes Moderen, vil væsentlig blive en Ret paa Papiret, hun vil nok paa Papiret faa Ligeret med Faderen, men den egentlige Bestemmelsesret vil ligge hos Faderen, der vil ikke være gennemført nogen virkelig Ligeret for Mand og Hustru. Derfor er den Regel, der her indføres, ubillig overfor Hustruen, overfor Kvinderne.

Det eneste Argument, man har søgt at fremføre for en saadan Bestemmelse, er, at der her er Tale om retlige Dispositioner, og at det derfor skulde være uhensigtsmæssigt at overlade Mand og Hustru i Forening Værgemaalet. Denne Betragtning synes imidlertid lidet afgørende. Hvis den var rigtig, vilde den med samme Styrke kunne gøres gældende ogsaa med Hensyn til Forældremyndigheden, thi der findes i Lovforslagets Kapitel IV

omhandlet en Række retlige Dispositioner vedrørende Barnets personlige Forhold, dets Ansættelse i Tjenester og Dispositionsretten over, hvad Barnet tjener gennem personligt Arbejde, som maa træffes af Forældremyndighedens Indehavere, det vil sige af Mand og Hustru i Forening. Naar man paa dette Omraade, der dog, da Barnet i Almindelighed ikke har Formue, er det betydningsfuldste, kan lade Mand og Hustru i Forening foretage retlige Dispositioner, hvorfor skulde man saa ikke kunne det paa det andet Omraade? Navnlig forekommer det mig urimeligt, at man fra Overformynderibestyrelsens Side her skulde kunne fremsætte nogen afgørende Indvending, idet man skulde synes, at netop overfor Overformynderiet maatte det være forholdsvis let at ordne dette Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade. Spørgsmaalet om Forældremyndighedens Udøvelse, der dernæst er det, der bevæger mig til at ønske Lovforslaget nærmere prøvet i Udvalg, skal jeg ikke komme dybere ind paa her, fordi dette Spørgsmaal tidligere har været drøftet indgaaende her i Tinget og vel vil blive drøftet igen i Forbindelse med Spørgsmaalet om Ægteskabsloven. Det synes imidlertid klart, at hvis man ikke her giver Forældre nogen Ret til at klage i Tilfælde af Uenighed mellem dem, vil Moderen, som jeg tidligere har nævnt, blive stillet svagt i Forholdet, og naar Ministeren siger, at Forældrene skal blive enige, saa er det naturligvis let for ham at sige det, og man kan jo ogsaa skrive det i en Lov; men hvis de ikke bliver enige, vil det komme til at gaa ud over Barnet. At status quo, som den højtærede Justitsminister siger, saa vil blive bevaret, vil, som det ved tidligere Lejligheder nærmere er blevet illustreret, ofte bevirke, at Barnets Tarv tilsidesættes. Og dernæst findes der ogsaa i Lovforslaget Tilfælde, hvor der er Adgang til under saadanne Omstændigheder at gaa til Trediemand. I Lovforslagets § 23 findes en Bestemmelse om, at hvis en af Forældrene „gør sig skyldig i groft Misbrug eller grov Forsømmelse ved Udøvelsen af Forældremyndigheden, er den drikfældig eller fører den et lastefuldt Liv, kan Overøvrigheden bestemme, at Forældremyndigheden skal tilkomme den anden alene“. Her er altsaa netop Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om, hvem der skal have Forældremyndigheden, kan indbringes for en Trediemand, der træffer Afgørelsen. Naar det ærede Medlem Hr. Rudfeld mente, at naar det var nødvendigt overhovedet at gaa til